

Једна песма – Дара Гајић

СЕЋАЊЕ НА ОЦА

Сети ме старога багрема хлад
на руку твојих додир нежан и мек,
ја се сећам дана кад је тај багрем био
засађен изданак слабашан, млад,
прође од тога цели један људски век.

Кућицу нашу драгу временом покри полако
дивљег вресја и ружа упорни снажни сплет
и стазе зарасташе у ковиље, смиље и драч,
о, ја се питам та зашто је морало тако,
зашто је нестао тај мој прекрасни детињства свет,
зашто се понекад у јутро у срцу јавља туга, сета и плач?

Нарасла је над домом и наша стара липа,
крошња се њена надвила над трошни кров,
златни прах са реса њених ветар по земљи сипа
и месец се ту угнезди у свакој ведрој ноћи
кад крене са свитом својом у касни поноћни лов,
тужно је што ја знам да ти никад ми нећеш доћи,
тужно је што ми то каже сваки дан осванут, нов.

Ти си за мене био све што је могло бити
најлепше и најсветије у целом животу мом,
чуваћу, никада нећу ја заборавити
ни тебе, ни живот наш ни наш скромни дом.

У сећању моме ти заувек живиш
онакав као некад што беше
диван, насмејан, мио и вечито млад
и кад луче твог живота заувек сагореше,
ја знам место тебе чува ме и дочекује
наш стари добри багрем и руку његових хлад.

